

wypasania bydła, wydobywani kopalin pospolitych, urządzani obozowisk i uprawiania sportów wodnych z wyjątkiem pólka k/Supraśla i OW „Puszcza” w Supraślu, użytkowania taboru pływającego o napędzie spalinowym, mycia pojazdów w rzece i jej dopływach.

Zewnętrzny teren ochrony pośredniej dla tych ujęć określony został w oparciu o dwudziestopięcioletni czas wymiany wody w warstwie wodonośnej dla wód podziemnych oraz wymagany dla wód powierzchniowych. Obejmuje dolinę Supraśli od wsi Sielachowskie do miejscowości Krzemienne, położonej za miastem Supraśl. Na tym terenie, ze względu na różnorodne zakazy i ograniczenia, wydzielone zostały następujące podstrefy: „A”- bezpośrednio otaczająca teren ujęcia, „B”- przeznaczona do potencjalnej zabudowy zagrodowej i jednorodzinnej, „C”- o funkcji rolniczej.

Granice terenów wewnętrznej i zewnętrznej ochrony pośredniej oznaczono tablicami informacyjnymi, ustawionymi w charakterystycznych punktach terenu, przeważnie na

2.4. Ochrona Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 218

Ustalenie granic GZWP nr 218 została opracowana zgodnie z „Objaśnieniami Mapy Obszarów Głównych Wód Podziemnych w Polsce wymagających szczególnej ochrony”. Zbiornik obejmuje swym zasięgiem pradolinę Supraśli i tereny przylegające do pradoliny dolnej Supraśli na północnym i południowym zachodzie. W tym rejonie stwierdzono korzystne warunki hydrologiczne oraz występowanie międzymorenowej warstwy wodonośnej, znajdującej się w bezpośrednim kontakcie hydraulicznym z utworami wodonośnymi doliny Supraśli. Środowiskiem wód podziemnych rozpatrywanego zbiornika są utwory czwartorzędowe. Wody zalegają w dwóch kompleksach wodonośnych: pierwszym-aluwialnej warstwie wodonośnej i systemie warstw wgłębnych oraz drugim-spagowej warstwie wodonośnej.

GZWP nr 218 jest podstawowym rezerwuarem wód pitnych dla aglomeracji białostockiej w 80% eksploatowanym przez ujęcia komunalne. Zbiornik ma powierzchnię 85,5 km². Wody podziemne zbiornika są zasilane z dopływu lateralnego oraz w niewielkim udziale z infiltracji. Dopływ lateralny

wynosi $2272 \text{ m}^3/\text{h}$, zasilanie infiltracji wynosi $0,908 \text{ m}^3/\text{h}/\text{km}^2$. Zasoby dyspozycyjne GZWP nr 218 oszacowano w wielkości $Q_{\text{dysp}} = 2364 \text{ m}^3/\text{h}$.

Granice strefy ochronnej zbiornika wyznaczono analogicznie do zasad obowiązujących dla komunalnych ujęć wód podziemnych. W tym celu ustalono obszar ograniczony izochroną 25-letniego sumarycznego dopływu wód do pierwszej wgłębnej warstwy wodonośnej. Obszar wyznaczonej strefy ochronnej wraz ze zbiornikiem nr 218 wynosi 124 km^2 . Celem ochrony wód zbiornika jest zahamowanie procesów ich zanieczyszczania, przywrócenie i zachowanie ich naturalnej jakości dla obecnych i przyszłych użytkowników oraz naturalnej funkcji tych wód w ekosystemach.

W obrębie strefy wyznaczono trzy sektory ochronne różniące się budową geologiczną, warunkami hydrologicznymi, użytkowaniem i przeznaczeniem terenu. Sektor I obejmuje wschodnią część zbiornika pradoliny Supraśli znajdującą się w obrębie konturu zasilania ujęć komunalnych w Wasilkowie i Jurowcach. Sektor II obejmuje środkową i zachodnią część doliny Supraśli stanowiącą zasadniczą część GZWP poza obszarem wchodzącym w skład strefy ochronnej miejskiej oczyszczalni ścieków. Sektor III stanowi pozostałą część zbiornika i jego strefy ochronnej obejmującą wysoczyznę położoną na północ, północy-zachód i południe od doliny Supraśli oraz teren wchodzący w skład strefy ochronnej miejskiej oczyszczalni ścieków. We wszystkich sektorach zakazuje się lokalizowania inwestycji, które mogą zanieczyścić wody podziemne ze względu na wytwarzane ścieki, emitowane pyły i gazy oraz składowane odpady, wymienionych w rozporządzeniu M.O.Ś.Z.N.iL. Z dnia 13 maja 1995 r. w sprawie określenia rodzajów inwestycji szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi oraz ocen oddziaływania na środowisko. Ponadto zabrania się wprowadzania ścieków do ziemi i wód powierzchniowych, rolniczego wykorzystania ścieków, lokalizowania bezściółkowych ferm chowu zwierząt, lokalizacji mogilników środków ochrony roślin i pochówku zwierząt, budowy nowych ujęć wody, stosowania pestycydów zgodnie z normą PN-86/C-04636.

Dla terenu całej strefy ochronnej GZWP nr 218 nakazuje się: prowadzenie monitoringu jakości wód podziemnych GZWP nr 218; oznakowanie terenu wyznaczonego zbiornika nr 218 oraz jego strefy ochronnej poprzez umieszczenie tablic informacyjnych na przecięciu poszczególnych granic

z ważniejszymi drogami wojewódzkimi i krajowymi (10 tablic). Ponadto zaleca się wytyczyć trasy przewozu środków niebezpiecznych dla jakości wód podziemnych. Dla obserwowania stanu jakościowego wód podziemnych w obrębie wyznaczonego zbiornika, jego teren zaproponowano objąć regionalnym monitoringiem wód podziemnych.

Obszar centralnej części zbiornika (dolina Supraśli) zaliczono do obszarów silnie zagrożonych. W tej części występuje ośrodek porowy, prowadzący wody o zwierciadle swobodnym, przykrytym przepuszczalnymi osadami piaszczysto-żwirowymi o miąższości do 5 m. Południowa i północna część zbiornika nr 218 zaliczono do obszarów średnio zagrożonych, w obrębie których naporowe warstwy wodonośne przykryte są pokrywą utworów słabo przepuszczalnych o miąższości mieszczącej się w przedziale 10-50 m.

3. OCHRONA PRZYRODY

3.1. Istniejące formy ochrony przyrody (Fig. 3.1)

Rezerwat Antoniuk. Rezerwat powstał założony w 1996 roku. Powierzchnia rezerwatu wynosi ok. 71 ha. Jest to w całości powierzchnia zalesiona. Rzeźba terenu rezerwatu jest dość urozmaicona. Występują tu wzniesienia kemowe i wydmy o stromych stokach i wysokości względnej dochodzącej do 10 m. U podnóża wzniesień w trzech miejscach usytuowane są źródła. W ich obrębie wykształciły się silnie przewodnione gleby mułowo torfowe, na których występują zbiorowiska łęgów jesionowo-olszowych. Wody z terenu rezerwatu odprowadzane są w kierunku północno-zachodnim i częściowo południowym.

Pomimo stosunkowo niewielkiej powierzchni rezerwatu szata roślinna wykazuje dość duże zróżnicowanie na 6 zespołów leśnych typowo wykształconych, dobrze reprezentujących roślinność leśną Wysoczyzny Białostockiej. Na znacznej powierzchni lasy odznaczają się wysokim stopniem naturalności. W północnej części rezerwatu przeważa świerk, w części południowej i zachodniej – sosna. W podroście powszechnie występuje dąb. Przerzedzenie drzewostanu w północnej części rezerwatu oraz sosnowe drzewostany sztucznego pochodzenia w południowej i zachodniej części w niewielkim tylko stopniu obniżają jego przyrodnicze walory. Ponadto na terenie